25/04/2020

Γέροντας Ζωσιμάς: Περπατούσα και πετούσα! Ήμουν όλος χαρά!

/ Πνευματικά Αποσπάσματα

(Επιμέλεια Στέλιος Κούκος)

[Διήγηση Μοναχού, π. Ζωσιμά, υποτακτικού του Γέροντα, Ιερομονάχου, π. Σίμωνα Αρβανίτη]:

Μία χρονιά αρρώστησα από πνευμονία. Ήμουνα σε κακό χάλι, είχα βήχα ασταμάτητο επί είκοσι τέσσερις ώρες και κρύωνα πολύ. Κι [...] είχα ένα σκόλοπα εδώ και πολλά χρόνια (το συρίγγιο που έτρεχε πύον από το στόμα) και κάθε φορά που έβηχα πεταγόταν και το πύον πιο εύκολα.
Ένα βράδυ, στις δώδεκα παρά τέταρτο, σταμάτησε να τρέχει πύον και έτρεχε ασταμάτητα αίμα. Άρχισα να προβληματίζομαι και να με πιάνει ένας μικρός φόβος.

Είχα μια γνωστή μου καλή γιατρό παθολόγο. Την παίρνω τηλέφωνο και της λέω για την υγεία μου και μου λέει επί λέξει:
– Πάτερ Ζωσιμά, είσαι σε κίνδυνο. Πρέπει να κλείσω κρεβάτι σε νοσοκομείο, να μπεις το συντομότερο.
– Μην κάνεις τίποτα ακόμα· θα σου πω εγώ τι απόφαση θα πάρω, αφού το ξέρεις -στο έχω πει πολλές φορές- είμαι υπό τον κανόνα του Γέροντα. Μου έχει πει, να μην

πηγαίνω σε γιατρό, ούτε φάρμακα να παίρνω, και σ’ αυτές τις δύσκολες περιπτώσεις να προσεύχομαι πολύ με πίστη και δεν θα με αφήνει ο Θεός.
[Ο π. Ζωσιμάς είχε ειδική εντολή-κανόνα από τον Γέροντά του για το θέμα του. Δεν εκβίαζε, κατά κάποιον τρόπο τον Θεό, για την θεραπεία του, ούτε απέριττε τους γιατρούς. Έκανε υπακοή στην προσωπική εντολή που του έδωσε ο Γέροντάς του].

Η γιατρός μου απήντησε:
– Όταν ο άρρωστος φτάσει σε τέτοια χάλια, δεν σκέπτεται τέτοια· τα αφήνει αυτά και πηγαίνει στο νοσοκομείο.
– Μην κάνεις τίποτα, θα σου απαντήσω τι θα κάνω, και έκλεισα το τηλέφωνο.

Μόλις έκλεισα το τηλέφωνο, άρχισαν να με γαζώνουν οι λογισμοί και να παρακολουθώ πόσο αίμα έχασα. Άρχισα να βλέπω μνήματα στο νεκροταφείο, να βλέπω και το δικό μου ανοιγμένο, έτοιμο.
Με γάζωνε ο κακός λογισμός, ο διάβολος μου έλεγε:
– Σε λίγο θα τελειώσει το αίμα σου, θα πεθάνεις και θα σε θάψουν μέσα σ’ αυτή την γούρνα. Αυτή που βλέπεις είναι δικιά σου· μέσα εδώ θα σε θάψουν.

Όπως ήμουνα ανάσκελα ξαπλωμένος στον καναπέ, πήγε το μάτι μου στην φωτογραφία του Γέροντα, που ήταν απέναντι κρεμασμένη στον τοίχο. Καθώς την κοίταζα, άρχισαν τα μάτια μου να γεμίζουν δάκρυα, να παίρνω δύναμη και να μην φοβάμαι τίποτα.
Άκουγα την φωνή του στο μυαλό μου:
– Μην φοβάσαι, παιδί μου, μην φοβάσαι, θα γίνεις καλά.

Αμέσως παίρνω τηλέφωνο την Σταυρούλα την γιατρό:
– Ευχαριστώ πολύ για την εξυπηρέτηση, αλλά εγώ πήρα την τελική απόφαση, δεν θα πάω πουθενά. Όπως μου είχε πει ο Γέροντας, θα μείνω στην υπακοή. Καλύτερα να πεθάνω στην υπακοή παρά στην παρακοή.

Μόλις έκλεισα το τηλέφωνο, ήρθα σε έκσταση. Έβλεπα το μοναστήρι, τον Άγιο Παντελεήμονα και το βουνό σ’ ένα φως. Φως πιο λαμπερό και από τον ήλιο του καλοκαιριού. Φως ιλαρόν. Ήταν όλα καινούργια άστραφταν.
Μέσα στο φως ακούω μια δυνατή φωνή:
– Έρχεται ο Γέροντας!

Μόλις άρχισα να τον βλέπω φώναξα με όση δύναμη είχα:
– Γέροντα!

Κι όπως ήμουν στην ξαπλωμένος ανάσκελα, μια μεγάλη δύναμη κάτω από την πλάτη μου με τίναξε και βρέθηκα όρθιος, χωρίς να το καταλάβω πώς έγινε.

Αμέσως χύθηκε πολύ νερό από το κεφάλι μου και από όλο μου το σώμα. Έγινα μούσκεμα, άλλαξα τα ρούχα μου, και έγινα τελείως καλά.
Περπατούσα και πετούσα! Ήμουν όλος χαρά!

Από το βιβλίο του Μοναχού Ζωσιμά, “Ιερομόναχος Σίμων Αρβανίτης, (1901-1908), Μαρτυρίες για τη ζωή και το έργο του, τόμος δ’”.

Πηγή: www.pemptousia.gr